

Írta: Chlopkó Bendegúz, 10 éves

Az Én mesém, illetve William kutyám meséje.

William a béke és a nyugalom szigete.

Igaz történet alapján

Hol volt, hol nem volt, az Óperenciás tenger kilencvenkilencedik tüzes szigetén is túl, még azon is túl volt egy iciri-piciri kicsinyke kert. Annak a kelletős kellős közepibe meg egy elmondhatatlanul nagy kert... Abban pedig egy kicsinyke kis eb. Ez a kicsinyke kis eb lett az Én hűséges kiskutyám és barátom, róla szól ez a mese.

William Kadafalván született, így ő lett a Kadafalvi William, ki hírós lett a nyugalmáról, békességéről, szeretetéről, kedvességéről. Nem is csoda, hogy ily nyugalomra tett szert, hiszen a kecske évében született, 2015. Szeptember 9 napján valamikor a hajnali órákban. 2015 a Kínai naptár szerint a béke éve volt nem csoda hát, hogy nekem a béke kis szigete lett William kutyám. Történetem Kadafalvról indul és a Budapestig tartó kacifántos utazásunkat meséli el, ahogyan én éltem meg.

Kadafalvi William egy fekete-fehér gyönyörű Border Collie, amelyik apukám kedvence kutyafajtája volt egész életében, ezért esett erre a fajtára a választásunk. És ez mennyire nagyon jó választás is volt és még annál is jobb, hogy Williamre esett a választás. Sőt, ő választott ki minket. Csak úgy megjegyzem, hogy a világ legokosabb kutyafajtája.

Kezdődjék hát a mese.

Hol volt, hol nem volt, az Óperenciás tenger kilencvenkilencedik tüzes szigetén is túl, még azon is túl, és még Kecskeméten is túl, de Helvécián innen, pontosan Kadafalván volt, egy iciri-piciri kicsinyke kert. Annak a kelletős közepibe meg egy elmondhatatlanul nagy kert... Abban pedig egy kicsinyke kis eb játszadozott éppen a hasonlóan kicsinyke kis tesókkal.

Mikor elfáradt a sok iciri-piciri kiskutya, mind összebújtak egy kis alvásra a picinke kis házikójukban. William volt az egyetlenegy kutyuli, ki hamar feladta a pihenést és mikor meglátott vagy kiszagolt, odaszaladt hozzám az apró kicsinyke kis tappancaival, majd felmászott egy fellépőre és össze-vissza nyaldosta az arcomat, mintha csak a legfinomabb fagyit lettem volna neki. Ezzel William útra kelt szerencsét próbálni, égi csillagzatjában jó sorsra találni a mi kis családukbán.

Már ekkor tudtam, hogy ő lesz az, akit kiválasztunk és hazaviszünk Velencére. Így is lett. Igazam lett, nem először és még csak alig múltam el 3 éves akkoriban.

A hazaút kicsit vicces volt nekem, Williamnek már nem annyira, mert bár iciri-piciri kiskutya volt, mégis össze-vissza kergette a nagyobb nál nagyobb rókákat a kocsiban, Apa legnagyobb öröme. A rázós utazást hamar kiheverte William, mert mikor hazaérkeztünk Velencére, elmondhatatlanul gyorsan birtokba vette az új otthonát, a kertet és a házikónkat is. Mindent megnézett, megszagolt akár többször is, mintha nem hitte volna el, hogy mindez az ő új otthona. William hamar elérte, hogy kinti-benti kutyuli legyen, nappal kint játszott és mindent felderített, felásott, éjszaka meg bent aludt, hogy az aznapi fáradságot ki tudja pihenni. Persze mikor már unta, hogy mi még nem keltünk fel, mindenféle módon szórakoztatta magát vagy

éppen vonyított, hátha rávesz minket, hogy csatlakozzunk hozzá. Hamar kiderült, hogy ha nem csatlakozunk hozzá, akkor és ott nem foglalkozunk vele, amikor ő akarja, akár a hajnali órákban, akkor ő bizony nagy gonddal szétszedett bármit a házikóban. Ezzel nem iciri-piciri fejfájást okozott nekünk. Megmutatta, hogy jobb, ha figyelünk rá, akkor mikor ő akarja. Ez is egy jó jel volt nekem, hogy nagyon, de nagyon jóban leszünk, mert én is így gondoltam akkoriban, hogy akkor figyeljenek rám, amikor én akarom, és ennek sokszor hangot is adtam. Sokat játszottunk együtt Williammel, elmondhatatlanul hegyes fogaival, számos iciri-piciri karcolásokkal a kezemen és a lábamon jelezte a szüleimnek, hogy igen, ma is sokat foglalkoztam vele és ő is velem. Délutáni alvásunkat is sokszor ugyanakkorra tettük és együtt aludtunk lent a szivacson. Hol mellettem feküdt és simogattam, hol pedig a fejem volt az oldalán és így aludtam rajta. Annyira szeretem a kutyákat, hogy még az alvós állatom is egy kutyuli lett, majdnem William méretű és majdnem ugyanolyan puha.

Minden nap egyre nagyobb lett William és annyira, de annyira gyorsan nőtt, sőt, még annál is gyorsabban, hogy hip-hop és kutyaévekben már le is hagyott. Az első születésnapjára kutyaévekben számolva William már 7 éves lett, mire én még csak alig múltam 4 éves. Hát ez nem volt szép tőle. Öcsikéből, hamar bátyó lett.

Teltek az évek és mi ketten a legjobb barátok voltunk. Sokat fogócskáztunk, bújócskáztunk, igaz én szinte soha nem kaptam el, míg William mindig elkapott engem, sőt, mindig kiszagolta vagy meghallotta, hogy hová is bújtam. Nem tudtam elég halkán nevetni, hogy ne hallja meg William, hogy hol vagyok. Mikor megtalált, mindig össze-vissza nyaldosta az arcomat, amitől csak jobban nevettem. Mintha csak azt akarta volna elérni, hogy mindig nevessek. Hát sikerült. Szüleim mindig azt mondják, hogy egy vidám ki érzelmegombóc vagyok, sok szeretettel. Williamnek is szerepe van ebben, az biztos. Így teltek múltak az évek. Egy nap aztán felköltöztünk Budapestre, vagyis Budára, ahol úgy hallottam egy szép mesében, hogy bizony csak egyszer volt ott kutyavásár.

Egy iciri-piciri kis lakásba költöztünk, aminek egy iciri-piciri kis kertje van, ahol van egy picinke kis bunkerem. Nagyon sokat játszunk itt is Williammel, ő bizony bejöhet bármikor. Sokat sétálunk a környéken és mindent, de mindent megszimatolgat, mintha még sosem látott volna olyat. Sajnos már kicsit kevesebbet játszunk együtt és másként, mert William is felnőtt lett és kevesebbet szeret már szaladgálni. Többet pihen és figyel, mintha egyre bölcsőbb lenne, mint a mesében a baglyok. Mivel a világ legokosabb kutyája, ezért onnan már csak egy ugrás a bölcsesség, és bizony még mindig nagyon, de nagyon nagyot tud ugrani.

Továbbra is nagyon örül, mikor megérkezem bárhonnan akár az iskolából. Egyvalami sosem változott meg az évek alatt, hogy össze-vissza nyaldossa az arcomat. Lehet, hogy még mindig fagyinak képzeli.

William már emberi években elmúlt 7 éves, kutyaévekben 50 éves lehet, ami kicsit meg is látszik az aranyos kis pofikáján.

Egyre több az ősz szőrszála a szeme, az orra és a szája körül. Bízom benne, hogy ez a mese, soha nem ér véget, hogy még nagyon, de nagyon sokáig élvezhetem William társaságát és barátságát ebben az életben. William a legjobb kutya.

Köszönöm, hogy elolvassátok.

Mindenkit üdvözlöl Bendegúz és William a két jóbarát.

Budapest, 2022. szeptember 20.

Chlopkó Bendegúz